

Laat je verrassen

Voor vandaag staat een aantal afspraken en activiteiten vermeld in onze gezamenlijke agenda.

Als alles goed gaat, komen al deze dingen op de geplande tijdstippen voorbij.

Wat ik niet weet is, hoe dit alles zal gaan verlopen.

Als ik me dat realiseer, dan kijk ik meteen anders aan tegen deze dag.

Ik kan dan nog zoveel hebben gepland, deze dag kan er bijvoorbeeld compleet anders uit komen zien, als ik vanmorgen was uitgegleden van de trap en mijn arm had gebroken.

Borduur ik daarop voort, dan moet ik vaststellen dat deze dag - net als alle andere dagen - eigenlijk een aaneenschakeling is van momenten, die ik volstrekt niet allemaal in de hand heb.

Ga maar na: Vanmiddag heb ik om 13:30 uur een afspraak bij de tandarts.

Ik wil er fietsend naartoe. Dus neem ik me voor om om 13:00 uur te vertrekken.

Naast deze geplande acties is mij verder nog helemaal niets bekend.

Vragen als, kan ik mijn fiets wel gebruiken, of staat hij met een lekke band in de schuur?, hoe zal de fietstocht verlopen?, wie zal ik onderweg tegenkomen?, zal de route niet ergens gestremd zijn?, welke mensen zal ik aantreffen in de wachtkamer?, hoe zullen de gesprekken verlopen met de mensen die ik zal ontmoeten?, hoe zal de behandeling verlopen? etc.. zijn niet te beantwoorden.

Ik vind dat heel vanzelfsprekend, stel je voor!!

Maar eigenlijk is het gek.

Want terwijl ik in mijn agenda kijk, heb ik tóch het gevoel te weten hoe mijn dag er uit zal gaan zien.

Nog sterker, ik ga ervan uit, dat ik de regie voor deze dag volledig in de hand heb.

Aan de geplande activiteiten kan ik een gevoel hangen. Het bezoek aan de tandarts kan ik niet bepaald prettig vinden; weten dat ik 's avonds een etentje heb kan me daarentegen blij maken.

Maar....wat doen we met de gebeurtenissen die we niet in de hand hebben?

Gebeurtenissen die samen het grootste deel van de dag bepalen.

Tja, die doen ons sowieso inzien, dat we eigenlijk helemaal niets in de hand hebben.

Dat het leven zich door ons heen voltrekt en dat het - het is eerder geschreven – zich niet laat regisseren.

Daarom voel ik steeds meer voor het motto : **Laat je verrassen!**

Stel dat je dat eens gevraagd wordt, dan parkeer je je verwachtingen, dan houd je alles open voor dat wat er kan gaan gebeuren. Je maakt jezelf als het ware willoos. Dingen mogen je overkomen, maakt niet uit wat, want je vertrouwt er op dat wat men voor je in petto heeft, je vreugde zal geven.

Stel vervolgens, dat je zo'n houding zou aannemen gedurende de hele dag.

Dat je de geplande dingen gewoon laat gebeuren en dat al die andere gebeurtenissen je mogen verrassen. Zo'n dag verloopt gegarandeerd heel anders. Meer kan er niet over worden gezegd, anders is het geen verrassing meer 😊